tisation af dette Laan anvendt 98,700 Pd. Sterl., der stode tilbogs for 700,198 Rbd. 88 ß., og efter de ved Amortisationen gjældende Priser ere evaluerede til . . . 691,560 Rbd. 88 ß. Da den heromhandlede Anvendelse af en Deel af Reservefondens Beholdninger, om hvis Hensigtsmæssighed ikke reises nogen Tvivl, hverken er forudsat i Finantsloven for 1850—51 eller senere directe bifaldet af Rigsdagen, antager Majoriteten af Statsrevisorerne, at Rigsdagens udtrykkelige Billigelse til Anvendelsen af denne under Reservefonden henhørende Capital er nødvendig. Ministeriet har i Anledning af Udsættelsen i Almindelighed bemærket, at Grundloven formeentligen ikkun fordrer Hjemmel i Finantsloven for enhver Udgift (og det er ikke Bemyndigelse til Udgivelsen af det Realisationsprovenu, hvorom der handles, som savnes af Statsrevisorerne), men den fordrer hverken Hjemmel for enhver Indtægt, ei heller Lovbemyndigelse for enhver Realisation af Statens eller Statskassens Eiendele, men kun for Afhændelse af Domainer. Derhos har Ministeriet i Særdeleshed gjort opmærksom paa, at den omhandlede Anvendelse af de paagjældende Activer i alt Fald maatte ansees billiget af Rigsdagen i 2den Session under Behandlingen af Finantsforslaget for 1851—52, deels ved hvad Finantsudvalget udtrykkeligen udtalte (see Rigsdagstid. 2den Sess. Anhang B S. 358—59), uden at derimod blev fremsat nogen Erindring paa Rigsdagen, deels derved, at de saaledes forbrugte Activer bleve fradragne ved Overslaget af det Rentebeløb, som Statsactiverne vilde give.

Efter disse Omstændigheder skjønner Udvalget eiheller, at nogen videre Billigelse af den omhandlede Anvendelse af de ommeldte Activer nu kan være fornøden, og indstiller derfor, at det besluttes, at